

ΘΕΑΤΡΙΚΑΙ ΠΡΩΤΑΙ

''ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ'' ΚΑΙ ''ΓΙΑΤΡΟΣ ΜΕ ΤΟ ΣΤΑΝΙΟ''

Του ΜΟΛΙΕΡΟΥ

(ΓΑΛΛΙΚΟΣ ΘΙΑΣΟΣ ΜΠΙΜΟΝ)

Τὸ «Σχολεῖο τῶν Γυναικῶν» παίζεται σπανιότερα παρ' ὅσο ἄλλα ἔργα τοῦ Μολιέρου, ἀκόμα καὶ ἐκεῖνα, πού δέν ἀπευθύνονται στὸ πολὺ μεγάλο κοινὸ καὶ ἔχουν τὸν ἴδιο, κάτω ἀπὸ τὴν κωμικὴ ἐπιφάνειά τους, δραματικὸ χαρακτήρα πού ἔχει τὸ «Σχολεῖον τῶν Γυναικῶν». Καὶ ἐδῶ, θέβαια, ὅπως καὶ σ' ὅλα σχεδὸν τὰ ἔργα του, ὁ Μολιέρος καυτηριάζει —καὶ τιμῶρεῖ— ἓνα φυσικὸ παραλογισμό, τὸν πόθο ἑνὸς μεσόκοπου νὰ παντρευθῇ μίᾳ παιδούλα, κάτω ὁμῶς ἀπὸ τὴ σάτυρά του, πού ἱκανοποιεῖ τὸν ὀρθολογισμό του καὶ τὸν ὀρθολογισμό τῆς ἐποχῆς του, ἀφίνει νὰ φανῇ ἢ μᾶλλον δείχνει, σὲ ὅλη τὴν ὀξύτητά του, τὸ δράμα τοῦ ἐρωτευμένου, πού εἶναι πάντοτε δράμα, ἀκόμα ἐντονώτερο μάλιστα, ἀκριβῶς ὅταν παραλογίζεται, ὁ ἐρωτευμένος ὅταν ξεφεύγει ἀπὸ τοὺς νόμους τῆς φύσεως. Ἀλλὰ καὶ ἂν ξεχάσουμε τὴ διαφορὰ τῆς ἡλικίας, πού δίνει τὴν ἐντύπωσιν τοῦ παραλογισμοῦ, πάλιν ἡ κωμῳδία τοῦ Μολιέρου εἶναι ἓνα σπουδαῖο ἔργο, γιατί βλέπουμε σ' αὐτὸ τὰ αἰώνια αἰσθήματα τοῦ ἐρωτευμένου πού μένει καὶ πού ξέρεῖ ὅτι θὰ μείνῃ δίχως ἀνταπόκρισιν ὁ ἐρωτὰς του. Ὁ Ἀρνόλφος πού ἀνέθρεψε μὲ τὴν πιὸ μεγάλη προσοχὴ τὴν ὀρφανὴ προστατευομένη του, τὴν Ἀγνή, καὶ θέλει νὰ τὴν κάνῃ σύντροφο τῆς ζωῆς του, εἶναι μίᾳ ὀλοζώντανη ἐνσάρκωσις τοῦ τύπου αὐτοῦ, ὅπως καὶ ἡ Ἀγνή ἐνσαρκώνει θαυμάσια τὴν ἀθῶα κοπελλίτσα πού τὸ ἐνστικτο τῆς διδάσκει ὅλες τὶς πονηριὰς τοῦ ἐρωτὰ. Κινοῦνται καὶ ἄλλα πρόσωπα στὴν κωμῳδίαν τοῦ Μολιέρου, τὴν οὐσία ὁμῶς τῆς κωμῳδίας τὴν ἀποτελοῦν ὁ Ἀρνόλφος καὶ ἡ Ἀγνή μὲ τὰ βασικά τους αἰσθήματα πού ἐρχοῦνται σὲ σύγκρουσιν καὶ μὲ ὅλες τὶς ψυχολογικὰς διακυμάνσεις. Φυσικά, δέν θὰ ἦταν ὁ Μολιέρος αὐτὸ πού εἶναι, ἂν τὸ ἀρκετὰ κοινὸ καὶ φθηνὸ του θέμα δέν τὸ ἐπλούτιζε μὲ ἀδιάκοπα κωμικὰ εὐρήματα καὶ δέν χρησιμοποιοῦσε μὲ τὸν πιὸ εὐστοχὸ τρόπο καταστάσεις καὶ αἰσθήματα. Τὸ «Γιατρός μὲ τὸ στανιό» θρίσκεται πολὺ χαμηλότερα ἀπὸ τὸ «Σχολεῖο τῶν Γυναικῶν». Εἶναι μίᾳ κωμῳδία σκέτα νέτα, πού τὰ ἀρχικὰ δεδομένα τῆς καὶ ἄλλα στοιχεῖα τῆς τῆς δίνουν ἐδῶ κ' ἐκεῖ σχεδὸν τὸν χαρακτήρα μιᾶς φάρσας. Καὶ τὰ δύο ἔργα παίζονται πολὺ καλὰ ἀπὸ τὸν θίασο Μπιμόν. Ἀλλωστε τὸν Μολιέρο οἱ Γάλλοι ἠθοποιοὶ τὸν ἔχουν στὸ αἷμα τους, εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς δύο - τρεῖς συγγραφεῖς, μὲ τοὺς ὁποίους γαλουχοῦνται. Γιὰ ὅ,τι ἀφορᾷ τὸ «Σχολεῖο τῶν Γυναικῶν», θὰ ἦταν παράλειψις ἂν δέν ἀνέφερα τὸν κ. Ρομπέρ Μαρσύ στὸν ρόλο τοῦ Ἀρνόλφου καὶ τὴν κ. Ἰνὲς ντέ Ναζαρίς στὸν ρόλο τῆς Ἀγνῆς. Ζωντανεύουν περίφημα τὰ δύο αὐτὰ πρόσωπα τοῦ Μολιέρου.

ΚΛ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ